

Stad vol geesten

V.E. Schwab bij Boekerij:

De kleuren van magie
De kleuren van schaduw
De kleuren van licht

Het onzichtbare leven van Addie LaRue
Gallant

Stad vol geesten

V.E. Schwab

Stad vol geesten

Vertaald door Sandra van de Ven

ISBN 978-90-225-9950-1
ISBN 978-94-023-2154-8 (e-book)
ISBN 978-90-528-6610-9 (audio)
NUR 334

Oorspronkelijke titel: *City of Ghosts*

Vertaling: Sandra van de Ven

Omslagontwerp: Baily Crawford, bewerkt door
DPS Design & Prepress Studio

Omslagbeeld: © Shutterstock / Stocksy United / iStockphoto

Auteursfoto: © Jenna Maurice

Kaart op pagina 10-11: © 2018 Maxime Plasse

Illustraties: © Laura Sampaio de Queiroz (@lasq.draws)

Zetwerk: Pier Post

© 2018 Victoria Schwab

© 2023 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Published in agreement with the author, c/o Baror International, Inc.,
Armonk, New York, U.S.A.

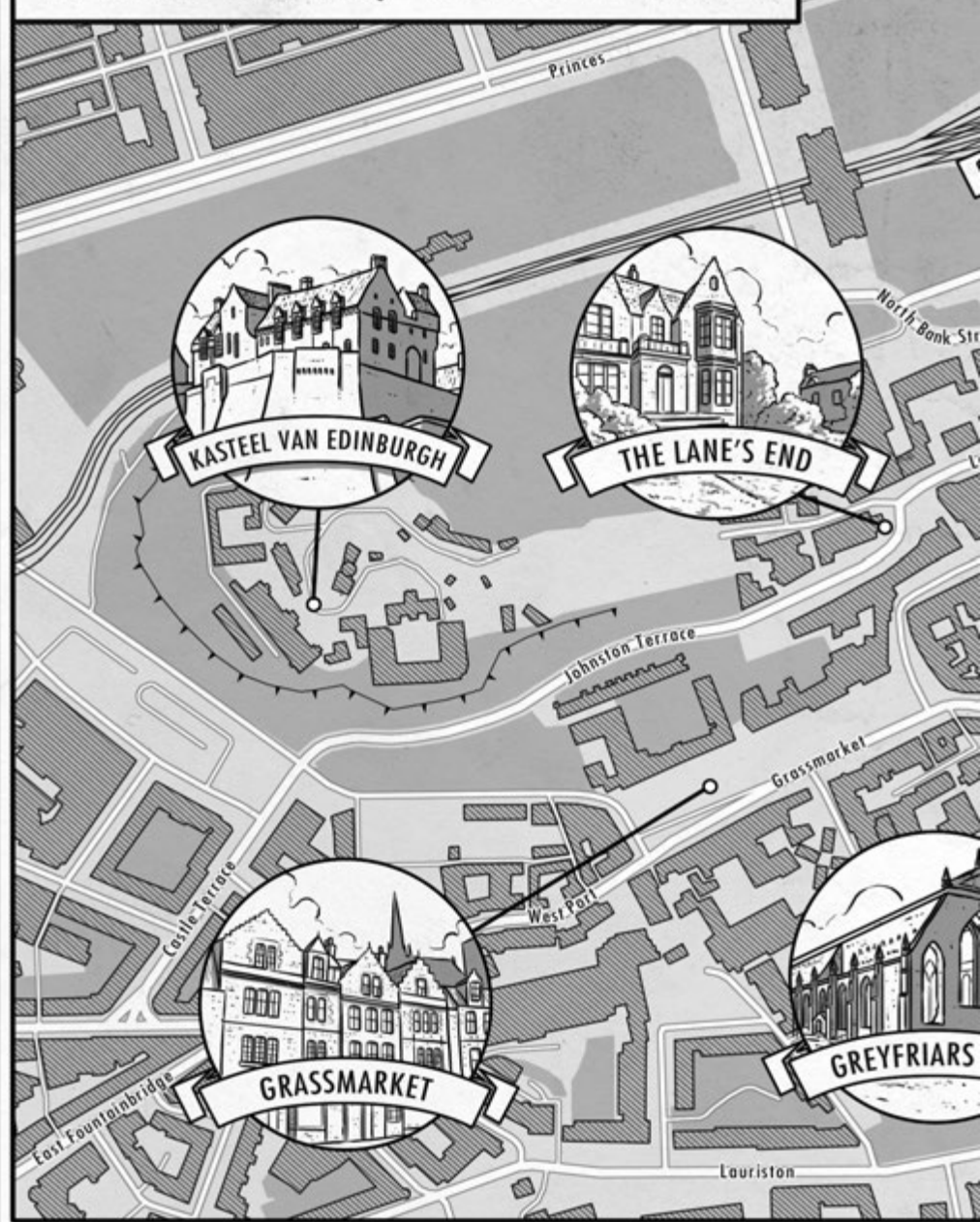
Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel
van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

VOOR DE STAD
WAAR IK MIJN
BOTTEN BEWAAR

‘DOODGAAN ZAL EEN
ONTZETTEND GROOT
AVONTUUR ZIJN.’

– J.M. Barrie,
Peter Pan

CASSIDY'S KAART VAN EDINBURGH, SCHOTLAND

ROYAL MILE

MARY KING'S CLOSE

SOUTH BRIDGE

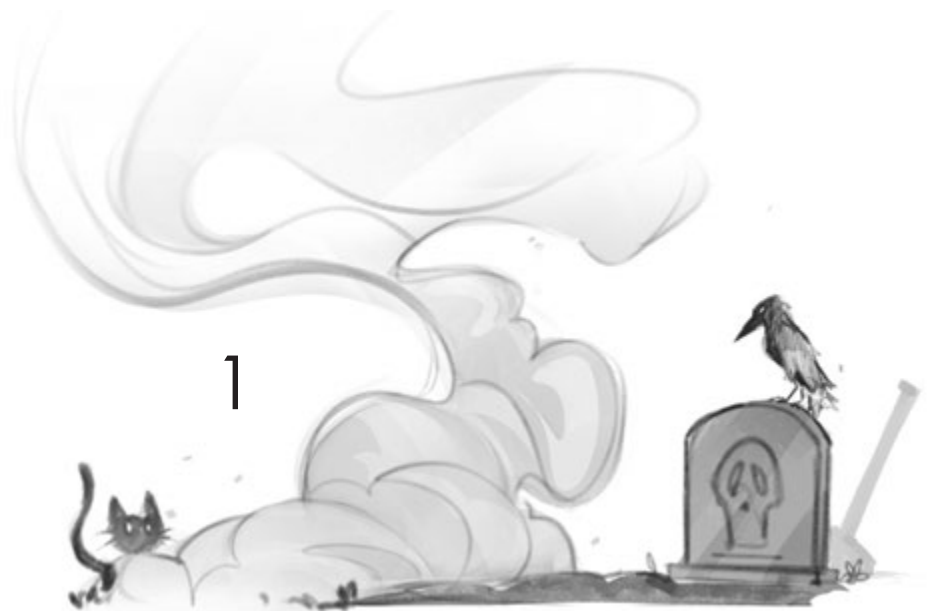
BOEKWINKEL BLACKWELL

KIRK

ARTHUR'S SEAT

DEEL 1

DE INSPOOKTEURS

Iedereen denkt dat geesten alleen 's nachts verschijnen, of met Halloween, als de wereld duister is en de wanden dun zijn. Maar in werkelijkheid zijn geesten overal. Bij het broodschap in de plaatselijke supermarkt, midden in de tuin van je oma, op het voorste bankje in de bus.

Dat je ze niet kunt zien, betekent niet dat ze er niet zijn.

Ik zit bij geschiedenis als ik het *ge-tik-tik-tik* op mijn schouder voel, als regendruppels. Sommigen noemen het intuïtie, anderen helderziendheid. Die kriebel aan de rand van je zintuigen die je vertelt dat er méér is.

Dit is niet de eerste keer dat ik het voel – bij lange na niet. Het is niet eens de eerste keer dat ik het hier op school voel. Ik heb geprobeerd het te negeren – dat doe ik altijd – maar het heeft geen zin. Het knabbelt aan mijn

concentratie, en ik weet dat er maar één manier is om het te laten ophouden, namelijk door eraan toe te geven. Het met eigen ogen te gaan bekijken.

Aan de andere kant van het lokaal vangt Jacob mijn blik en schudt zijn hoofd. Hij kan het *ge-tik-tik-tik* niet voelen, maar hij kent me goed genoeg om te weten wanneer ik het voel.

Ik schuif heen en weer op mijn stoel en dwing mezelf mijn aandacht te houden bij wat er voor in de klas gebeurt. Meneer Meyer probeert dapper ons iets bij te brengen, ook al is het de laatste week voor de zomervakantie.

‘... in 1975, tegen het eind van de Vietnamoorlog, was het Amerikaanse leger...’ neuzelt mijn docent verder. Niemand kan stilzitten, laat staan opletten. Derek en Will zitten met open ogen te slapen, Matt werkt aan zijn nieuwste papieren voetbal. Alice en Melanie zijn een lijstje aan het maken.

Alice en Melanie zijn *populair*.

Ze hebben hetzelfde glanzende haar, hetzelfde volmaakte gebit, dezelfde gelakte nagels – ze lijken kopieën van elkaar – terwijl ik een en al ellebogen en knieën, bolle wangen en bruin krulhaar ben. Ik héb niet eens nagellak.

Ik weet dat het eigenlijk de bedoeling is dat je bij de populaire meiden wilt horen, maar om eerlijk te zijn heb ik dat nooit gewild. Het lijkt me gewoon zo vermoeiend om te proberen je aan al die regeltjes te houden. Glimlachen, maar niet te breed. Lachen, maar niet te hard. De juiste kleren dragen, de juiste sporten beoefenen, om dingen geven, maar nooit te veel.

(Jacob en ik hebben ook regels, maar die zijn anders.)

Alsof hij een teken heeft gekregen, staat Jacob op en loopt naar Melanies tafeltje. Hij had ook best populair kunnen zijn, denk ik, met zijn nonchalante blonde kuif, zijn felblauwe ogen en zijn opgewekte karakter.

Hij werpt me een duivelse blik toe voordat hij op de rand van haar tafeltje gaat zitten.

Hij *h*ád populair kunnen zijn, maar er is één probleempje. Jacob is dood.

“Spullen die we nodig hebben voor ons filmavondje”...’ leest hij hardop voor van Melanies papiertje. Maar ik ben de enige die hem kan horen. Melanie vouwt nog een blaadje dubbel, een uitnodiging – dat kan ik zien aan de hoofdletters, geschreven met roze pen – en buigt naar voren om het aan Jenna te geven, die voor haar zit. Wanneer Melanie dat doet, gaat haar hand dwars door Jacobs borst heen.

Hij kijkt naar beneden, alsof hij beledigd is, en huft dan van het tafeltje af.

Tik-tik-tik doet het gevoel in mijn hoofd, als een fluistering die ik net niet kan verstaan. Ongeduldig kijk ik naar de klok aan de muur, wachtend op de lunchbel.

Jacob slentert vervolgens naar Alice’ tafeltje en bestudeert de vele veelkleurige pennen die ze keurig op een rijtje langs de bovenrand heeft uitgestald. Hij buigt zich voorover, beweegt voorzichtig een van zijn vingers in de richting van de pennen, volledig geconcentreerd op de dichtstbijzijnde, en geeft hem een por.

Maar de pen beweegt niet.

In films kunnen klopgeesten televisies optillen en bedden over de vloer schuiven. Maar in werkelijkheid kost het een geest ontzettend veel geesteskracht om voorbij de Sluier te reiken, het gordijn tussen hun wereld en de onze. En de geesten die over zo veel kracht beschikken zijn over het algemeen heel oud en niet erg aardig. De levenden mogen dan kracht putten uit liefde en hoop, de doden worden juist sterker van duisterdere zaken. Van verdriet, woede en wroeging.

Jacob fronst zijn voorhoofd terwijl hij – tevergeefs – probeert Matts papieren voetbal weg te tikken.

Ik ben blij dat hij anders in elkaar zit.

Ik weet eigenlijk niet hoelang Jacob al *dood* is (ik denk dat woord heel stilletjes, omdat ik weet dat hij het niet leuk vindt). Het kan nooit erg lang zijn, want niets aan hem is retro – hij draagt een superhelden-T-shirt, een donkere spijkerbroek en basketbalschoenen – maar hij praat nooit over wat er is gebeurd en ik vraag er niet naar. Vrienden hebben recht op een beetje privacy, ook al kan hij mijn gedachten lezen. Ik kan die van hem niet lezen, maar al met al heb ik liever dat ik blijf leven en geen gedachten kan lezen dan dat ik wel gedachten kan lezen maar een geest ben.

Bij het woord ‘geest’ kijkt hij op en schraapt zijn keel. ‘Ik geef de voorkeur aan de term “persoon met een tastbaarheidsbeperking”.’

Ik sla mijn ogen ten hemel, want hij weet dat ik het niet

leuk vind als hij zonder het te vragen mijn gedachten leest. Ja, het is een raar neveneffect van onze relatie, maar kom op. Grenzen!

‘Ik kan er toch niks aan doen dat je zo luid denkt,’ antwoordt Jacob meesmuilend.

Ik snuif, en een paar leerlingen kijken mijn kant op. Ik laat me verder omlaagzakken op mijn stoel, zodat mijn sportschoenen tegen mijn boekentas stoten, die op de grond staat. De uitnodiging die Melanie heeft doorgegeven aan Jenna gaat het hele lokaal rond. Mijn tafeltje bereikt hij niet. Dat vind ik niet erg.

Het is bijna zomer, en dat betekent frisse lucht en zonneschijn en boeken lezen voor de lol. Het betekent de jaarlijkse gezinsreis naar het gehuurde strandhuisje op Long Island, zodat mijn vader en moeder aan hun nieuwe boek kunnen werken.

Maar bovenal betekent het: geen gespook.

Ik weet niet waardoor het komt – misschien komt het doordat het strandhuis zo nieuw is, of doordat het aan een rustig stukje kust staat – maar er lijken daar veel minder geesten te zijn dan hier, in het noorden van de staat New York. En dat betekent dat ik, zodra school afgelopen is, zes hele weken kan genieten van zon, zand en goede nachtrust.

Zes weken zonder het *ge-tik-tik-tik* van rusteloze geesten.

Zes weken waarin ik me bijna normaal voel.

Ik kan niet wachten tot het pauze is.

Ik kan niet wachten... maar toch: zodra de bel gaat schiet ik overeind, met mijn rugzak over mijn ene schouder en de paarse riem van mijn fototoestel over mijn andere, en laat ik me door mijn voeten meevoeren naar dat hardnekkige *ge-tik-tik-tik*.

‘Maf idee misschien,’ zegt Jacob, die naast me komt lopen, ‘maar we zóúden gewoon kunnen gaan lunchen.’

Het is donderdag, gehaktbrooddag, denk ik, goed oppassend dat ik niet hardop antwoord. *Dan ga ik nog liever de confrontatie met de geesten aan*.

‘Zeg, ho eens even,’ zegt hij. Maar we weten allebei dat Jacob geen gewone geest is, zoals ik ook geen gewoon meisje ben. Niet meer. Er was sprake van een ongeluk. Een fiets. Een ijsskoude rivier. Lang verhaal kort: hij heeft mijn leven gered.

‘Ja, ik ben eigenlijk gewoon een superheld,’ zegt Jacob, net voordat het deurtje van een kluisje recht in zijn gezicht wordt opengesmeten. Ik krimp ineen, maar hij loopt gewoon dwars door het deurtje heen. Het is natuurlijk niet zo dat ik echt vergeet wat Jacob precies is, want je onthoudt het heus wel als je beste vriend voor alle andere mensen onzichtbaar is. Maar het is verbazingwekkend waar je allemaal aan kunt wennen.

En het wil heel wat zeggen dat het feit dat Jacob al een jaar bij me komt spoken niet eens het merkwaardigste is in mijn leven.

We bereiken de splitsing in de gang. Links leidt naar de kantine. Rechts leidt naar de trappen.

‘Laatste kans om voor normaal te kiezen,’ waarschuwt Jacob, maar hij zegt het met die scheve grijns van hem. We weten allebei dat we het station ‘normaal’ al lang gepasseerd zijn.

We gaan naar rechts.

De trap af en een andere gang door, tegen de stroom van het lunchpauzeverkeer in, en bij elke bocht wordt het *getik-tik-tik* sterker, tot het verandert in een trekkracht, als van een touw. Ik hoef niet eens na te denken welke kant ik op moet. Sterker nog, het gaat gemakkelijker als ik daar niet bij nadenk en me gewoon laat meevoeren.

Ik word naar de deuren van de aula getrokken. Jacob steekt zijn handen diep in zijn zakken en mompelt iets over slechte ideeën, en ik help hem eraan herinneren dat hij niet mee had hoeven, al ben ik wel blij dat hij dat heeft gedaan.

‘Negende regel op het gebied van vriendschap,’ zegt hij, ‘naar geesten kijken is een tweepersoonssport.’

‘Dat is zo,’ zeg ik terwijl ik de lenskap van mijn foto-toestel wip. Het is een log oud beestje, dat fototoestel, een handmatige met een kapotte zoeker en een zwart-witrolletje erin, en het hangt aan zijn brede paarse riem om mijn schouder.

Als een leraar me in de aula betrapt, zeg ik gewoon dat ik foto’s wilde maken voor de schoolkrant. Ook al zijn alle clubjes al afgelopen voor dit schooljaar...

En heb ik nooit voor de schoolkrant gewerkt.

Ik duw de deuren van de aula open en stap naar binnen. Het theater is enorm, met een hoog plafond en zware rode gordijnen die het podium aan het zicht onttrekken.

Opeens beseft ik waarom het *ge-tik-tik-tik* me hiernaartoe heeft geleid. Elke school heeft zo zijn verhalen. Verklaringen voor het gekraak in de jongens-wc, voor die koude plek achter in het lokaal van Engels, voor de rooklucht in de aula.

Met mijn school is het net zo. Het enige verschil is dat ik, als ik een spookverhaal hoor, de kans krijg te onderzoeken of het ook klopt. Meestal niet, dus.

Dat gekraak is gewoon een deur met slechte scharnieren.

Die koude plek is gewoon tocht.

Maar als ik het *ge-tik-tik-tik* volg, door het middenpad van het theater in de richting van het podium, weet ik dat er in dít verhaal wel een kern van waarheid zit.

Dit verhaal gaat over de jongen die bij een toneelstuk om het leven is gekomen.

Het schijnt dat er, heel, heel lang geleden, toen de school net geopend was, tijdens het tweede bedrijf van de opvoering van *Een Midzomernachtdroom* brand is uitgebroken. De set ging in vlammen op, maar iedereen wist te ontkomen... Dat dacht men althans.

Tot ze de jongen onder het luik aantreffen.

Naast me rilt Jacob, en ik sla mijn ogen ten hemel. Voor een geest is hij wel erg schrikachtig.

‘Heb je ooit de mogelijkheid overwogen,’ vraagt hij, ‘dat jij misschien niet schrikachtig genoeg bent?’

Maar ik ben net zo schrikachtig als ieder ander. Geloof het of niet, ik wíl helemaal niet bezig zijn met het opsporen van geesten. Alleen: als ze er zijn, kan ik ze niet negeren. Het is alsof je weet dat er iemand pal achter je staat, maar je te horen krijgt dat je je niet mag omdraaien. Je voelt de adem van diegene in je nek, en elke seconde dat je niet kijkt, maak je het in je fantasie alleen maar erger, want uiteindelijk is wat je niet ziet altijd enger dan wat je wel ziet.

Ik klim het podium op, met Jacob op mijn hielen. Ik voel zijn aarzeling, en zijn weerzin trekt aan me als ik een hoek van het zware rode gordijn optil en het podium op loop. Jacob volgt me, dwars door het gordijn heen.

Het is hier donker, zo donker dat het even duurt voor mijn ogen zijn gewend en ik de verschillende rekwisieten en bankjes kan onderscheiden die verspreid over het podium staan. Onder het gordijn door schijnt een smal streepje licht. Het is stil, maar ik heb het griezelige gevoel dat er van alles beweegt. Het zachte gekraak van zandzakken die heen en weer wiegen aan hun scharnieren. De fluistering van lucht onder de vloerplanken. Het geritsel van, hopelijk, papier, en niet van ratten.

Ik weet dat sommige oudere leerlingen elkaar uitdagen om hier te komen. Om hun oor tegen de grond te drukken en te luisteren of ze de jongen kunnen horen die het niet heeft gehaald. Ik heb ze in de gang een keer horen opscheppen over hoelang ze het allemaal hadden volgehouden. Eén minuut. Twee minuten. Vijf. Sommigen be-

weren de stem van de jongen te hebben gehoord. Anderen zeggen dat ze een rooklucht opvingen, de voetstappen van wegvlochtende leerlingen konden horen. Maar je weet niet waar de geruchten eindigen en de waarheid begint.

Niemand heeft mij ooit uitgedaagd om hier te komen. Dat hoefde ook niet. Als je ouders boeken schrijven over paranormale activiteit gaat iedereen ervan uit dat je raar genoeg bent om het uit jezelf te doen.

Kennelijk hebben ze gelijk.

Ik ben al halverwege het donkere podium als ik ergens over struikel en voorover val. Jacobs hand schiet uit om me op te vangen, maar zijn vingers gaan dwars door mijn arm heen en ik kom hard met mijn knie op de houten vloer terecht. Mijn handpalm komt ook hard neer, en ik ben verrast als de vloer een beetje meeveert, tot ik beseft dat ik boven op het luik zit.

Het *ge-tik-tik-tik* wordt hardnekkiger onder mijn handen. Er danst iets aan de rand van mijn blikveld: een dun, grijs gordijn dat beweegt alsof er een constante bries staat. Anders dan het zware, rode podiumgordijn. Dit exemplaar kan verder niemand zien.

De Sluier.

De grens tussen deze wereld en een andere plek, tussen de levenden en de doden in. Hier ben ik naar op zoek.

Jacob wiebelt van de ene voet op de andere. ‘Nou, vooruit met de geit.’

Ik sta op.

‘*Ghost five,*’ zeg ik, om het geluk af te dwingen. Een